

Highland Champion

Hannah Howell

Copyright © 2005 Hannah Howell

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Cavalerul scoțian

Hannah Howell

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOWELL, HANNAH

Cavalerul scoțian / Hannah Howell;

trad.: Laura Berteanu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2979-1

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

HANNAH HOWELL

Cavalerul scoțian

Traducere din limba engleză

Laura Berteanu

capitolul 1

Scoția, primăvara anului 1475

„Ce caută un înger lângă fratele Matthew?” se gândi Liam, examinându-i printre gene pe cei doi care îl priveau de sus, încruntați. Și de ce nu-și putea deschide complet ochii? Apoi durerea îl izbi și gemu. Fratele Matthew și îngerul se aplecară mai mult peste el.

– Crezi că o să trăiască? întrebă fratele Matthew.

– Da, răspunse îngerul. Deși îmi imaginez că o să-și dorească să fi murit, cel puțin o vreme.

Ciudat cum un înger putea avea o voce care să-l facă pe un bărbat să se gândească la dormitoare scăldate în lumina focului din vatră. Și la o piele netedă, neacoperită de haine.

Încercă să-și ridice mâna, dar până și cea mai mică mișcare îi provoca o durere aproape insuportabilă. Se simțea de parcă ar fi fost călcat în picioare de un cal. Sau poate de mai mulți cai. De niște cai foarte mari.

– E un băiat frumos, spuse îngerul, în timp ce-și trecea blând mâna mică și moale peste fruntea lui Liam.

– Cum poți să-ți dai seama dacă-i frumos? Arată de parcă cineva l-ar fi ținut la pământ și ar fi trecut peste el cu o herghelie de cai.

El și fratele Matthew gândiseră de multe ori la fel, își aminti Liam. Era unul dintre puținii oameni care îi lipsiseră după ce plecase de la mănăstire. Acum însă-i lipsea atingerea mâinii blânzi a îngerului. În cele câteva clipe în care îi mângâiasă fruntea, păruse să-i mai ia din durere.

– Da, asta așa este, răspunse îngerul. Dar chiar și așa, se vede că e înalt, zvelt și bine legat.

– N-ar trebui să observi astfel de lucruri.

– Zău așa, vere, nu sunt oarbă!
 – Poate că nu, dar tot e greșit. Și nu e chiar în cea mai bună formă acum, să știi.

– Oh, cu siguranță nu e. Totuși, îmi imaginez că forma lui cea mai bună nu e de lepădat, nu-i așa? Ai zice că e la fel de chipeș ca vărul nostru Payton?

Fratele Matthew scoase un sunet încărcat de dispreț.

– Mai chipeș. Sincer să fiu, asta e motivul pentru care nu am crezut niciodată că o să rămână cu noi.

De ce felul în care arăta ar fi făcut pe cineva să-l considere nepotrivit pentru viața de călugăr? Lui Liam nu i se părea o judecată tocmai corectă, dar nu părea să fie în stare să dea glas acestei opinii.

În ciuda durerii care îl chinuia, gândurile îi erau suficient de limpezi. Părea doar incapabil să le transpună în cuvinte sau să facă vreo mișcare care să dea de înțeles că-i auzise pe cei doi discutând despre el. Deși îi putea privi printre gene, era clar că nu putea deschide ochii suficient de mult încât să le arate că era treaz.

– Nu ți s-a părut că avea o chemare adevărată? întrebă îngerul.

– Nu, răspunse fratele Matthew. Oh, îi plăcea destul de mult învățătura, era foarte ager la minte și prindea repede, dar nu-l puteam învăța decât până la un punct la noi. Suntem o mănăstire mică. Nu suntem bogați, nu suntem unul dintre marile locuri de învățatură. Și mai cred și că locul i s-a părut prea liniștit, prea potolit. Îi era dor de familie. I-am cunoscut neamurile și înțeleg. O gloată de bărbați mari, gălăgioși și o idee cam neîmplăniți. Învățătura a potolit o vreme în Liam această neliniște, dar nu s-a dovedit îndeajuns, în cele din urmă. Rutina liniștită, repetiția zilelor a început să-l apese, cred.

Liam era ușor surprins să constate cât de bine îl cunoștea și îl înțelegea vechiul lui prieten. Fusese neliniștit. Încă mai era, din anumite puncte de vedere. Liniștea mănăstirii, programul rigid al vieții monahale începuseră să-l apese, și Liam ajunsese să se simtă mai degrabă sufocat decât împlinit. Și chiar îi fusese dor de ai lui.

Preț de câteva clipe, se bucură că nu era în stare să vorbească, pentru că se temea că ar fi plâns după ei acum, asemenea unui copil pierdut.

– E greu, spuse îngerul. Am fost foarte mirată că tu te-ai adaptat atât de bine acestui stil de viață. Dar tu ai o chemare adâncă și adevărată, nu-i așa?

– Da, așa e, răspunse încet fratele Matthew. Am avut-o încă din copilărie. Dar să nu crezi că nu mi-e dor de voi toți, Keira. Mi-e îngrozitor de greu uneori, dar aici suntem o frăție, un fel de familie. Totuși, probabil că voi veni să vă vizitez din nou, curând. Am început să-mi petrec mult timp gândindu-mă cum au crescut copiii, întrebându-mă dacă toată lumea e sănătoasă și în putere și tot felul de astfel de lucruri. Scrisorile nu spun totul.

– Așa este, nu spun, oftă Keira. Și mie mi s-a făcut dor de ei și eu n-am plecat decât de șase luni.

Keira... Liam repetă numele în minte. Un nume frumos. Încercă să-și miște brațul în ciuda durerii și simți că îl cuprinde panica în momentul în care mâna nu răspunse comenzii lui. Când își dădu seama că era legat de pat, neliniștea lui deveni și mai puternică.

De ce-i făcuseră asta? De ce să nu se miște? Erau atât de grave rănilor lui? Greșise când își închipuise că primi-se ajutor? Era de fapt prizonier?

Chiar în timp ce aceste întrebări îi încolțeau în minte, înfruntă durerea atât cât să tragă de legături. Un geamăt îi scăpă de pe buze în clipa în care această durere îi săgetă trupul din creștet până-n degetele de la picioare. Se potoli în clipa în care două mâini moi îl atinseră, una pe frunte și una pe piept.

– Cred că începe să se trezească, vere, spuse Keira. Șșt, domnule! Stai liniștit!

– Legat...

Liam vorbi șuierat, printre dinții încheștați, iar durerea pricinuită de rostirea acestui singur cuvânt îi dădu de înțeles că fața lui suferise fără doar și poate niște lovituri severe.

- De ce?

- Ca să stai nemișcat, Liam, spuse fratele Matthew.

- Keira nu crede că ai ceva rupt, în afară de piciorul drept, dar te zvârcoleai atât de tare, încât ne făceam griji.

- Așa e, spuse și Keira. Ai fost aproape omorât în bătaie, domnule. Cel mai bine e să stai nemișcat, ca să nu înrăutățești rănille sau durerea. Te doare foarte rău?

Liam mormăi o înjurătură urâtă drept răspuns la această întrebare, pe care o considera stupidă. Auzi exclamația șocată a fratelui Matthew. Spre surprinderea lui, o auzi și pe Keira râzând încet.

- Într-adevăr, o fost o întrebare ridicolă, spuse ea, cu râsul încă simțindu-i-se în voce. Sar părea că nu ți-a mai rămas nici măcar un singur loc pe corp care să nu fie acoperit de vânătăi. Și, da, piciorul drept e rupt. Este o ruptură foarte curată și ți-am pus osul la loc. După trei zile, nu se vede încă nici o urmă de infecție în rană sau în sânge, așa că ar trebui să se vindece bine.

- Liam, sunt fratele Matthew. Eu și Keira te-am adus în căsuța de la marginea domeniilor mănăstirii. Mă tem că frații nu i-au dat voie să-ți oblojească rănille înăuntrul mănăstirii.

Oftă.

- N-au fost prea încântați de prezența ei, chiar dacă a rămas bine ascunsă în aripa de oaspeți. Fratele Paul în special a fost deosebit de agitat.

- Agitat? murmură Keira. Verișoara Elspeth ar spune că...

- Da, se grăbi fratele Matthew să o întrerupă. Știu prea bine ce ar spune verișoara Elspeth. Cred că a locuit prea mult printre nestăviliții ăia din neamul Armstrong. A ajuns să aibă limba mult prea slobodă pentru o fată cuviincioasă.

Keira scoase la rândul ei un sunet deloc cuviincios.

- Vai de mine, dar tare pios ai devenit, vere!

- Firește că da. Sunt călugăr. Pioșenia e în natura noastră. Acum, pot să te-ajut să-i dai lui Liam o licoare

sau să-i schimbi bandajele dacă dorești, dar apoi trebuie să mă întorc la mănăstire.

- Ah, bine atunci. Ai face bine să vezi dacă are nevoie să se ușureze, zise Keira. Eu ies puțin, ca să vă ocupați de treaba asta. Cred că-i mai bine așa, acum că s-a trezit. Mă duc până la grădina mănăstirii să adun câteva ierburi. Nu lipsesc mult.

- Cum adică acum că s-a trezit? întrebă fratele Matthew.

Apoi însă scoase un mârâit de iritare când singurul răspuns pe care îl primi fu ușa închizându-se în spatele Keirei, după ce fata ieși în grabă.

- Afurisită fătucă!

- Verișoară? întrebă Liam, dându-și seama că nu doar gâtul, ci și maxilarul și gura îi erau rănite.

- Verișoară? Oh, da. Fata mi-e verișoară. Una dintre multe mele verișoare, adevărul fie spus. Din neamul Murray, știi?

- Kirkcaly?

- Asta sunt eu, da. Și bunica ei a fost la fel. Acum, mă tem că, oricât de blând aş încerca să fiu, treaba asta o să doară.

Duru. Liam era sigur că ți-pase la un moment dat, iar asta nu făcuse decât să-i sporească durerea. Primi cu recunoștință întunericul în clipa în care îl cuprinse. Și bănuia că și fratele Matthew, care nu contenea să-și ceară scuze, fu la fel de recunoscător.

- Vai de mine, pare o idee mai palid, spuse Keira, așezând ierburile pe care le adunase pe o masă și venind lângă patul pe care era legat Liam.

- Este chinuit încă de durere, și mă tem că n-am făcut decât să i-o sporesc, spuse fratele Matthew.

- N-aveai ce face, vere. E mai bine, nu încape îndoială, dar astfel de răni se vindecă greu. Sincer, nu există nici o părțică din omul ăsta care să nu fie rănită. E un adevărat miracol că numai piciorul i-a fost rupt.

- Ești sigură că fost bătut doar? Sau că a fost într-adevăr bătut, că veni vorba?

– Da, vere. A fost bătut. Nu am nici o îndoială, dar e posibil să fi fost și aruncat de pe deal. Unele dintre rănilor lui ar putea fi de la pietre sau de la terenul tare pe care a căzut. Nu-mi imaginez că a fost în stare să-ți spună ce i s-a întâmplat, nu?

– Oh, nu. Nu. N-a spus decât un cuvânt sau două, apoi a scos un geamăt de durere și de-atunci este în stare asta.

Fratele Matthew clătină din cap.

– Aș vrea să pot înțelege. Cine să-i fi făcut una ca asta? Știu că nu l-am văzut prea mult în anii de când a plecat de la noi, dar nu era genul de om care să-și facă dușmani. În nici un caz unii atât de înverșunați.

Keira testă în treacăt rezistența legăturilor care îl țineau pe Liam ținut de pat și îl examinează apoi cu atenție.

– Îmi imaginez că gelozia este problema cu care se confruntă cel mai adesea.

Fratele Matthew își privi încruntat verișoara. Părea mult prea interesată de Liam Cameron, trădând mai mult decât simplul interes al unui tămăduitor față de pacientul său. Cu siguranță un tămăduitor nu avea nevoie să atingă părul pacientului atât de des pe cât atingea Keira părul des, arămiu-închis, al lui Liam. Cu siguranță Liam nu era în cea mai bună formă, era foarte posibil să-și mai fi pierdut din frumusețe în urma acestei bătăi crunte, dar era în mod evident suficient farmec rămas în acest trup bătut și în acest chip tumefiat cât să-i trezească interesul Keirei.

Încerca să o vadă pe Keira ca pe o femeie în toată firea, nu doar ca pe verișoara cu care se jucase în copilărie.

Ochii i se măriră o idee în clipa în care începu să vadă că verișoara lui nu mai era acum un copil, ci o femeie deosebit de atrăgătoare.

Era micuță și subțirică, totuși evident femeie, pentru că sânii îi erau bine conturați și fermi, iar șoldurile ei aveau rotunjimi plăcute. Avea părul bogat, negru lucios,

împletit într-o coadă groasă care îi cădea mai jos de talia subțire. Părul acesta îi făcea pielea albă să pară și mai pură, de culoarea laptelui, și-i scotea în evidență îmbujorarea trupului sănătos.

Chipul oval al Keirei avea o frumusețe delicată, nasul îi era mic și drept, bărbia micuță trăda o forță ascunsă, pomeții îi erau înalți și subțiri.

Dar ochii erau cei care ar fi trezit interesul unui bărbat.

Așezați sub sprâncenele negre frumos arcuite și înrâmați de gene lungi și dese, erau doi ochi de un verde adânc. Ochi mari, plini de inocență, dar a căror profunzime ascundea toate misterele feminine care puteau intriga un bărbat.

Fu ușor surprins să-și dea seama că gura ei, ușor cam mare și cu buze groase, avea aceleași caracteristici contradictorii. Zâmbetul ei putea fi epitomul dulcii inocențe, dar fratele Matthew își dădu brusc seama că mirenii ar fi văzut repede senzualitatea care pândește și ea acolo.

Se temu dintr-odată că fusese o gravă eroare de judecată din partea lui să-i permită să îngrijească un bărbat așa ca Liam Cameron.

– Ai o expresie cam încruntată, vere, spuse Keira, în timp ce pregătea o soluție de salvie pentru rănilor lui Liam. N-o să moară, îți promit! Doar că o să-i ia mult timp până când o să se facă bine.

– Te cred. Doar că, știi, unul dintre lucrurile cu care Liam nu a putut să se împace în viața monahală a fost... a fost...

– Faptul că nu erau fete cărora să le zâmbească.

Rânji obraznic drept răspuns la încruntarea severă cu care Matthew primi acest comentariu. O încruntare atât de nepotrivită cu chipul lui frumos și tânăr.

– Cred că, la fel ca vărul nostru Payton, bărbatul acesta știe să se descurce cu fetele. Și, da, nu trebuie să facă altceva decât să le zâmbească.

– Nu cred că e nevoie nici măcar de atât, mormăi fratele Matthew.

– Nu, probabil că nu. Haide, vere, nu fi atât de tulburat. Nu reprezintă un pericol pentru mine acum, nu crezi? Și, da, chiar și când o să fie suficient de bine cât să poată să zâmbească din nou, nu poate fi un pericol pentru mine decât dacă vreau eu să fie. Doar nu-ți imaginezi că, la ce neamuri am, puteam să cresc fără să primesc o educație severă în ceea ce privește bărbații.

Se uită la Liam.

– E un om rău, așadar? Un ticălos care seduce fetele nevinovate?

Fratele Matthew oftă.

– Nu. N-aș putea să cred niciodată așa ceva despre el.

– Atunci, n-ai de ce să te temi, nu-i așa? Ar fi mai bine să ne facem griji pentru celelalte probleme ale noastre. Sunt mult mai importante decât dacă pot sau nu pot eu să rezist zâmbetelor dulci ale unui bărbat frumos. Sunt aici de aproape două luni, vere. Nu am văzut nici o urmă de dușmanii mei, așa că îmi închipui c-o să mă pot întoarce curând acasă, în Donncoill.

– Știu. Sunt destul de mirat că nu a venit nici unul dintr-ai tăi. E ciudat că n-au început să se mire că ai stat atâtea vreme la o mănăstire sau că te-au lăsat călugării să rămâi atât de mult.

Keira ignoră strângerea de inimă pe care i-o provoca sentimentul de vinovăție la gândul că-l lăsa pe Matthew să creadă că-și contactase familia, când nu făcuse asta.

– Nu este ceva chiar atât de neobișnuit ca oaspeții, bărbați sau femei, să rămână mai mult timp în aripa de oaspeți. Și am plătit bani buni pentru acest privilegiu.

Zâmbi și-l bătu pe braț când îl văzu roșind rușinat la amintirea acestui dur adevăr.

– A meritat. Trebuia să mă ascund și să-mi vindec rănilor, să-mi depășesc durerea și să-mi înving frica. Și trebuia să fiu sigură că, atunci când o să mă întorc acasă, n-o să-l conduc pe nemernicul ăla de Rauf direct la porțile fortăreței Donncoill.

– Ai tăi te-ar proteja, Keira. Ar considera-o datoria lor, dreptul lor. Și n-o să fie mulțumiți că le-ai negat șansa asta.

Keira se schimonosi.

– Știu, dar mă descurc eu cumva. Și a mai fost nevoie și să hotărâsc ce să fac. Duncan mi-a smuls un jurământ și a trebuit să mă gândesc mult cum să-mi îndeplinesc promisiunea. Și cât de mult o să mă coste asta.

– Știu că n-o să fie ușor. Rauf e hain și viclean. Totuși, i-ai jurat soțului tău că vei avea grijă ca oamenii lui să nu sufere sub stăpânirea lui Rauf, dacă pierdea lupta din acea seară. Și a pierdut-o. A murit în acea noapte, Keira, așa că făgăduiala ta are acum valoarea unui jurământ făcut pe patul de moarte. Trebuie să faci tot ce-ți stă în puteri ca să o duci la îndeplinire.

Îi sărută obrazul și se îndreptă spre ușă.

– Ne vedem mâine-dimineață. Noapte bună.

– Și ție la fel, vere.

În clipa în care Matthew plecă, Keira oftă și se așeză pe scaunul micuț de lângă patul lui Liam Cameron. Așa cum vorbea vărul ei, totul părea foarte simplu. Și-ar fi dorit din tot sufletul să fie atât de simplu. Jurământul pe care i-l făcuse bietului soț sortit să piară în acea noapte îi apăsa cu putere pe inimă. La fel ca și soarta oamenilor ei din Ardglean. Duncan ținuse mult la oamenii lui, un amestec de suflete blânde și oarecum ciudate.

O dorea să se gândească cât de mult sufereau sub stăpânirea lui Rauf. Se ruga pentru ei în fiecare seară, dar nu era îndeajuns încât să alunge complet sentimentul de vinovăție pentru că fugise. Deși o parte din ceea ce-i ceruse Duncan nu păruse corect, oamenii din Ardglean n-o mai puteau aștepta să dezbată complexitatea morală a întregii povești. Era timpul să facă ceva. Și nu mai suferea amânare.

Îl spală pe Liam cu o cârpă moale și apă rece. Nu avea febră, dar procedura părea să-l ajute să se odihnească mai ușor. Era un bărbat puternic, și Keira era sigură că va continua să se însănătoșească. Și, până când avea